

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CECELIA AHERN

Multumesc
pentru amintirea

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

EDITURA ALLFA

Prolog

Închide ochii și privește în întuneric.

Acesta era sfatul tatălui meu pe vremea când eram copil și nu puteam să adorm. Sigur, n-ar vrea să-i urmez sfatul acum, dar nu-mi pasă, mi-am pus în gând să fac așa. Privesc întunericul nesfârșit care se întinde îndărătul pleoapelor mele închise. Deși sunt întinsă pe jos, simt că sunt în cel mai înalt punct în care m-aș putea afla; mă țin de o stea pe cerul nopții pendulând deasupra unui gol negru și rece. Arunc o ultimă privire degetelor mele care țin strâns steaua luminoasă și mă desprind. Cad, mă prăbușesc, apoi plutesc, apoi iarăși cad, aștept să ating tărâmul vieții mele.

Acum știu, așa cum știam și când eram mică și mă luptam cu somnul, că dincolo de ecranul subțire al pleoapelor închise se află culoarea. Mă tachinează, provocându-mă să deschid ochii, să-mi piară somnul. Sclipiri de roșu și arămiu, galben și alb îmi colorează întunericul. Refuz să deschid ochii. Mă răzvrătesc și strâng pleoapele mai tare, pentru a bloca orice fir de lumină, care nu ar face altceva decât să-ți distragă atenția și să te țină treaz – un semn că acolo este viață.

Dar în mine nu mai pulsează viața. Sau în orice caz, nu o simt, de aici unde stau întinsă, la baza scărilor. Inima îmi bate mai tare acum, ca un boxer victorios rămas în picioare

în ring, agitând victorios mănuașă roșie în aer, refuzând să plece de acolo. E singura parte din mine care contează, singura care a contat vreodată. Se luptă să pompeze sângele în jur pentru a vindeca, a înlocui ceea ce pierd acum. Dar sângele îmi iese din corp cu aceeași viteză cu care este pompat; formând un ocean în jurul meu, acolo unde am căzut.

Ne grăbim, ne grăbim, ne grăbim. Ne grăbim întruna. Nu avem niciodată timp aici, încercând să ajungem acolo. Ar fi trebuit să fi plecat de aici cu cinci minute mai devreme, ca să ajungem acolo. Telefonul sună iarăși și înțeleg ironia. Aș fi putut să nu mă grăbesc și să răspund acum.

Acum, nu atunci.

Aș fi putut să cobor scările încet. Dar ne grăbim mereu. Cu excepția inimii mele. Care acum și-a încetinit bătăile. Nu prea îmi pasă. Îmi duc o mână la burtă. Dacă am pierdut copilul, ceea ce presupun că s-a întâmplat, voi ajunge alături de el acolo. Acolo... unde? Unde o fi. El sau ea, atât de mic; ce ar fi devenit – rămâne o întrebare fără răspuns. Dar acolo, îl voi îngriji ca o mamă, așa cum aș fi făcut aici.

Acolo, nu aici.

Îi voi spune: „Îmi pare rău scumpete, îmi pare rău că ți-am frânt șansele, șansa mea – a noastră – de a avea o viață împreună. Dar închide ochii și privește în întuneric, așa cum face mama și ne vom găsi drumul împreună.“

În cameră se aude un zgomot și simt o prezență omească.

— O, Doamne, Joyce, o, Doamne. Mă auzi, iubito? O, Doamne. O, Doamne. O, te rog, Stăpâne bun, nu Joyce a mea, n-o lua pe Joyce. Rezistă, iubito, sunt aici. Tata e aici.

Nu vreau să rezist și aș vrea să îi spun lucrul ăsta. Mă aud gemând, ca un animal care scheaună și mă șochează, mă sperie. Am un plan, pe care aș vrea să i-l spun. Aș vrea să plec, fiindcă doar atunci aș putea fi alături de copilul meu.

Atunci, nu acum.

Tata mi-a oprit căderea, dar nu am aterizat încă. Mă ajută să fiu în echilibru peste nimic, să planez, în timp ce sunt forțată să iau o decizie. Aș vrea să cad în continuare, dar el cheamă o ambulanță și mă strânge de mână cu atâta forță de parcă *el* s-ar agăța de viață. Ca și cum numai pe mine m-ar avea. Îmi dă la o parte părul de pe frunte și plânge în hohote. Nu l-am mai auzit plângând. Nici măcar la moartea mamei. Se agăță de mâna mea cu toată forța pe care nu știam că o are trupul lui bătrân și îmi amintesc că sunt tot ce are și că, încă o dată ca și mai înainte, el e toată lumea mea. Sângele continuă să iasă din mine. Grăbit, găbit, găbit. Ne grăbim mereu. Poate că mă grăbesc și acum. Poate că nu mi-a venit timpul să plec.

Simt pielea aspră a mâinilor lui, care le strâng pe ale mele, iar intensitatea și familiaritatea lor mă forțează să deschid ochii. Lumina îi umple și zăresc chipul lui, o privire pe care n-aș vrea s-o mai văd vreodată. El se agăță de copilul lui. Eu știu că l-am pierdut pe al meu; nu-l pot lăsa să și-l piardă și el. Am luat o decizie, dar deja sufăr. Am aterizat acum, pe tărâmul vieții mele. Iar inima încă mai bate.

E frântă, dar bate în continuare.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cu o lună înainte

— Transfuzia de sânge, explică doamna doctor Fields de pe podiumul aulei din clădirea Facultății de Arte Trinity College, este procesul de recoltare a sângelui sau a componentelor sanguine de la o persoană în vederea utilizării terapeutice la o altă persoană. Transfuziile de sânge pot trata probleme medicale, cum ar fi pierderi masive de sânge cauzate de traume, operații chirurgicale, șocuri, acolo unde mecanismul producerii de globule roșii nu mai poate avea loc. Iată câteva date. În Irlanda este nevoie de trei mii de donații de sânge în fiecare săptămână. Donatorii reprezintă doar trei la sută din populația Irlandei, asigurând sânge pentru o populație de aproape patru milioane. Una din patru persoane va avea nevoie de o transfuzie de sânge la un moment dat. Uitați-vă în această sală.

Cinci sute de capete întorc capul la stânga, la dreapta și de jur-împrejur. Tăcerea este întreruptă de câteva chicoteli.

Doamna doctor Fields ridică vocea pentru a se face ascultată.

— Cel puțin o sută cincizeci de persoane din această sală vor avea nevoie de sânge la un anumit moment al vieții lor.

Asta îi reduce la tăcere. O mână se ridică.

— Da?

— De cât sânge are nevoie un pacient?

— Depinde de lungimea sforii, tâmpitulă – se aude o voce batjocoritoare din spate și un ghemotoc de hârtie zboară în capul celui care a pus întrebarea.

— Este o întrebare foarte bună. Ea se încruntă în întuneric, neputând vedea studenții din cauza luminii proiectorului. Cine întreabă?

— Domnul Dover, spune cineva din celălalt capăt al încăperii.

— Sunt sigură că domnul Dover poate răspunde și singur. Care e prenumele tău?

— Ben, răspunde acesta abătut.

Izbucnesc râsete. Doamna doctor Fields oftează.

— Ben, îți mulțumesc pentru întrebare, iar voi ceilalți, aflați că nu există întrebări stupide. Asta își propune Săptămâna Sânge pentru Viață: să răspundă la toate întrebările pe care le aveți, să aflați tot ce doriți despre transfuziile de sânge înainte de a fi posibili donatori astăzi, mâine, restul zilelor în care veți fi în campusul universitar sau poate cu regularitate în viitor.

Ușa sălii se deschide și lumina se strecoară în sala întunecată. Justin Hitchcock își face apariția, iar expresia concentrată de pe chip e pusă în evidență de lumina albă a proiectorului. Sub un braț ține o mulțime de dosare, fiecare vârât în celălalt. Ține un genunchi ridicat pentru a le susține. În mâna dreaptă duce o servietă burdușită și un pahar de plastic cu cafea, aflat într-un echilibru precar. El pune încet jos piciorul care stătea în aer, ca și cum ar fi executat o mișcare Tai

Chi și schițează un zâmbet, în timp ce își restabilește calmul. Cineva chicotește, așa că echilibrul e încă o dată compromis.

Stai așa Justin, ia-ți ochii de la ceașcă și fă o evaluare a situației. O femeie pe podium, cinci sute de studenți. Care te privesc. Spune ceva. Ceva inteligent.

— Nu înțeleg, spune el adresându-se întunericului, dincolo de care simte că există forme de viață. În sală se face rumoare, iar el simte toți ochii ațintiți asupra lui, în timp ce deschide ușa pentru a verifica numărul.

Să nu verși cafeaua. Nu vărsa cafeaua asta blestemată.

Justin deschide ușa, lăsând raza de lumină să se strecoare din nou și făcându-i pe studenții aflați în acea direcție să-și acopere ochii.

Rumoare, rumoare, nu e nimic mai amuzant decât un tip care s-a rătăcit.

Încărcat de obiecte, el reușește să țină ușa deschisă cu piciorul. Privește iarăși numărul scris pe partea exterioară a ușii, apoi iarăși în foaia lui, foaie pe care, dacă nu o va prinde în secunda aceea, va cădea pe jos. Face o mișcare ca să o prindă. Dar nu cu mâna care trebuie. Paharul de cafea cade. Urmat îndeaproape de foaie.

La naiba! Iar încep să se agite, să se foiască. Nu e nimic mai amuzant decât un tip rătăcit care și-a vărsat cafeaua și a scăpat orarul.

— Pot să vă ajut?

Femeia coboară de pe podium.

El intră cu tot corpul înapoi în clasă, unde se face iarăși întuneric.

— Aici scrie... adică scria, arată el cu capul spre foaia udă de pe jos, că acum am oră aici.

— Înscrierile pentru studenții străini se fac în sala de examene.

El se încruntă.

— Nu...

— Îmi pare rău, spune ea apropiindu-se, mi s-a părut că aud un accent american. Ea ridică paharul de cafea și îl aruncă la coșul deasupra căruia scrie „Interzis accesul cu băuturi“.

— Aa... ăă... îmi pare rău.

— Studenții la fără frecvență, ușa următoare. Adăugă în șoaptă. Crede-mă, nu vrei să faci parte din grupul ăsta.

Justin își drege vocea și își corectează poziția, ținând și mai strâns dosarele de sub braț.

— De fapt, țin un curs de Istoria Artei și Arhitecturii.

— Țineți un curs?

— Sunt lector invitat, vă vine sau nu să credeți. Își dă părul la o parte de pe fruntea lipicioasă. *O tunsoare, adu-ți aminte să te tunzi. Iarăși murmură aștia. Un lector rătăcit, care a vărsat cafeaua, a scăpat orarul, e pe punctul de a-și scăpa dosarele și trebuie să se tundă. Nu există ceva mai amuzant de atât.*

— Domnul profesor Hitchcock?

— Eu sunt, răspunde el, simțind cum îi alunecă dosarele de sub braț.

— Vai, îmi cer scuze, șoptește ea. N-am știut... Ea reușește să prindă un dosar. Sunt doctor Sarah Fields. Secretariatul facultății mi-a spus că pot sta jumătate de oră cu studenții înainte de cursul dumneavoastră, dacă îmi permiteți, desigur.

— A, bine, nu mi-a spus lucrul nimeni ăsta, dar nu e nici-o problemă. *Problema?* El clatină din cap ca pentru sine și se îndreaptă spre ușă. *Starbucks, vin acum.*

— Domnule profesor Hitchcock?

El se oprește în pragul ușii.

— Da.

— Doriți să stați cu noi?

Cu siguranță nu. Mă așteaptă un capucino și o brișă cu scorțișoară. Nu. Spune nu.

— Ăă... nn... da. *Nda?* Adică da.

Freamăt, freamăt, freamăt. Lector capturat. Forțat să facă un lucru pe care era evident că nu-l voia, de către o tânără frumoasă în halat alb, care pretinde că e doctor la o organizație cu niște inițiale de care nu mai auzise.

— Perfect. Bun venit.

Ea îi pune dosarele înapoi sub braț și se întoarce pe podium pentru a li se adresa studenților.

— Așa, fiți atenți. Ne întoarcem la întrebarea inițială despre cantitățile de sânge. O victimă a unui accident de mașină are nevoie de până la treizeci de unități de sânge. Un ulcer perforat necesită între trei și treizeci de unități de sânge. Un bypass coronarian poate utiliza între una și cinci unități de sânge. Există variații, desigur, în privința cantităților de care avem nevoie, dar înțelegeți acum de ce avem nevoie în permanență de donatori.

Justin ia loc în rândul din față și ascultă îngrozit discuția la care participă.

— Are cineva întrebări?

Ați putea schimba subiectul?

— Ești plătit dacă dai sânge?

Alte răsete.

— Mă tem că în țara noastră nu.

— Persoana căreia i se dă sânge știe cine este donatorul?

— Donarea de sânge este de obicei anonimă pentru cel care o primește, dar fiecare produs dintr-o bancă de sânge poate fi întotdeauna urmărit prin ciclul de donare, testare, separarea în componente, stocarea și administrarea către primitor.

— Oricine poate dona sânge?

— Bună întrebare, am aici o listă a contraindicațiilor pentru a fi donator de sânge. Vă rog să o studiați cu atenție și să vă luați notițe dacă doriți. Doamna doctor Fields pune foaia pe proiector și halatul ei alb este luminat de o imagine foarte sugestivă a unei persoane care are mare nevoie de o donație de sânge. Ea se dă la o parte și imaginea ocupă întreg ecranul de pe perete.

Participanții icnesc și cuvântul „scârbos“ străbate șirurile de scaune ca un val uriaș. Pentru Justin de două ori. Îl cuprinde amețeala și își ia ochii de la imagine.

— Vai, am greșit foaia, spune pe un ton obraznic doamna doctor Fields, îndepărtând-o încet și înlocuind-o cu lista promisă.

Justin caută plin de speranță fobia de ace sau de sânge în efortul de a se elimina ca posibil donator de sânge. Dar nu are norocul ăsta – nu că ar fi contat, fiindcă șansa ca el să doneze vreo picătură de sânge cuiva e la fel de rară ca ideile dimineața.

— Păcat, Dover.

Un alt ghemotoc de hârtie zboară din spatele sălii ajungând în capul lui Ben.

— Homosexualii nu pot dona.

Ben ridică două degete în aer.

— Asta e discriminare, strigă o fată.

— Este o discuție pe care o vom purta într-o altă zi, răspunde doamna doctor Fields strângându-și lucrurile. Țineți minte, corpul vostru va înlocui lichidul donat într-un interval de douăzeci și patru de ore. Cu o unitate de sânge de circa o jumătate de litru în condițiile în care o persoană poate avea opt până la douăsprezece unități de sânge în corp, o persoană își poate permite să ofere una.

Râsete înfundate de tineri care se gândesc la prostii.

— Vă rog, fiți atenți. Doamna doctor Fields bate din palme încercând din răputeri să le rețină atenția. Săptămâna Sânge pentru Viață este despre educație și, în egală măsură, despre procesul de donare. Este bine și frumos că putem râde sau spune o glumă, dar în acest moment cred că este mai important să subliniem că *viața* cuiva, fie că vorbim despre o femeie, un bărbat sau un copil, ar putea depinde de voi chiar acum.

Ce repede se face liniște în sală. Justin nici măcar nu mai vorbește cu sine.